

Ett par stop, var god

Vuosi sitten kirjoitin Westankärrin kartanossa Kemiönsaarella järjestetystä Stopenheim-olutjuhlasta. Pienpanimoiden tuotteet maistuivat silloinkin, mutta muuten tilaisuudesta jäi vähän kahtalainen maku. Juhla pidettiin vanhassa kunnostetussa kivinavetassa. Kovat seinät ja matala katto aiheuttivat sellaisen kaikujen kakofonian, ettei vierustoverinkaan puhetta kuullut kunnolla.

Tänä vuonna Stopenheimin ennakkotiedot vaikuttivat taas kiinnostavilta. Juhla piti aloitettaman ulkosalla torvimusiikilla. Vieraaksi oli saatu Blasorchester Niederbrechen, Saksasta Dyssledorfin alueelta. No, Saksasta ei löydy Dyssledorfia, eikä Düsseldorfin lähistöltä Niederbrecheniä. Mutta sen sijaan Frankfurtin kupeessa sijaitsee sekä Brechen että Niederbrechen, ja siellä puhaltelee parikin pumppua.

Westankärrin piha näytti juhlan alkamisaikaan hiljaiselta. Mitähän on tapahtunut? Onko orkesteri laistanut? No, sisällä navetassa vallitsikin jo täysi tohina. Orkesterille järjesteltiin tilaa hallin keskiosin. Taisikin olla hyvä ajatus siirtää konsertti koleasta ja epävakaisesta syysillasta sisälle.

Saimme paikat ihan orkesterin vierestä. Lähin klarinettileidi lirutteli metrin päässä ja johtaja heilui myös lähellä. Orkesterihan on iso. Erilaisia klarinetteja, piccolo, huiluja, saksofoneja ja kauempana keikkuu pari fagottiakin. Vaskien kirjo on täydellinen ja runsas. Takaosaa hallitsee iso tuuba. Ja vielä lyömäsoitinpatterikin. Naisilla on yllään syvään uurretut kansallispuvut, ja miehet kekkuloivat epämukavissa nahkahousuissa.

Soitto alkaa rämäkästi. Hups, tähän ei olekaan mikään kapakkapumppu. Soitto on moninaisesti sovitettua ja tasapainoista. Sointujakin on löydetty enemmän kuin kolme. Soolosektiot nousevat ryhdikkäästi seisomaan. Tuuba pitää porukan rytmissä. No, voihan siinä nuorella johtajalla Nico Leikamalla olla myös vähän puikkoaan pelissä.

Perinteisten marssien lomaan mahtui vähän abbaa, biitlesyä ja pari kovasti kulutettua klassista. Peppi Pitkätossustakin oli tehty kätevä sovitus, joka hellytti kuulijat.

Orkesteri oli tuonut mukanaan tynnyrillisen Tucher-olutta. Tynnyrin kylkeen piti iskettämän hana. Westankärrin päällikkö Märten Forss kutsuttiin kunniatehtävään. Liian monen soittajan pidellessä hanaa Märten yritti iskeä sen kolholla jakoavaimella paikalleen. Ja pieleenhän se meni. Olutta purskahti kunnolla pitkin lattiaa sekä orkesterilaisten ja vieraidenkin vaatteille. Valtaosa aarteesta saatiin pelastettua talkoovoimin tuoppeihin. Osaavat kyllä soittaa, mutta oluthommat menevät vähän si o soo.

Konsertin loppupuolella johtaja keskittyi muihin puuhiin, ja pääosa orkesterista liikuskeli salissa ja soitti vapaasti. Sekin meni aivan nappiin. Kyllä siellä kuitenkin heilui eräs trumpetisti antaen vähän askelmerkkejä.

Blasorchester des TV Niederbrechen on osa sikäläistä liikunta- ja musiikkiyhdistystä. Soittaminen aloitettiin jo vuonna 1949. Soittajarinkiin kuuluu noin 300 jäsentä nelivuotiaasta aina seitsenkymmppiseen. Suurimmillaan orkesterissa puhaltaa noin 80 henkeä. Blasorchester esittää pääosin muuta kuin kapakkamusiikkia.

Suomalainen nuorten puhaltajien orkesteri Itätuuli vieraili taannoin Niederbrechenissä. Sikäläisen orkesterin vastavierailu Suomeen on tietävästi toteutettu Suomen Goethe-Institutin avulla. Orkesteri konsertoi samalla reissulla myös Helsingissä ja Turussa. Lisää vaan tällaista kulttuurivaihtoa!

pajen